

— Хлѣба искамъ, дето е въ ржката ти, дѣдо Коледе!

— Хайде, хайде не се шегувай! Казвай какво искашъ, че бързамъ!

— Само хлѣба!

Дѣдо Коледа поглежда хлѣба си и тихо си решава: „Идешата Коледа ще взема и хлѣбчета. Ето че и тѣ трѣбвали.“ — Като си казва това, той протѣга ржка съ хлѣба, и момченцето посѣга да го вземе, но въ тая минута поглежда къмъ вратата и съ почуда вижда, че дѣдо Коледа изчезналъ. Сънъ ли бѣше това, — се пита момченцето, — истина ли? — Огнището е угаснало, въ стаята се носи голѣмъ студъ, и дѣдото съ отпуснатата на гърди глава дълбоко хърка. Момчето дига котето и скрива лице въ мекото му коремче.

Вуйчо Борисъ замълча. Следъ малко пакъ започна:

— Смѣташъ се, Дочко, за нещастенъ, че нѣмашъ ботушки, а не знаешъ, че има хора, които, макаръ да е Бѣдни вечеръ, си легатъ гладни, защото нѣматъ пари да си купятъ храна. А баща ти работи! Дюкянтъ му сега за празниците прѣщи отъ работа! Остави го да извърши поржчкитѣ си, пакъ ботушкитѣ — ще намѣримъ време и за тѣхъ. Нѣмашъ бо-

тушки — добре, ама я вижъ каква мизантропия се носи отъ кухнята? На кебапъ, на сърмички, на баница, на прѣжолки и какво ли още не? Този, чито дългъ е да се грижи за дома, не го оставя безъ храна. Той денонощно работи, печели макаръ по малко, и все пакъ намира леснина да принесе храна вкъщи. Това е татко ти, Дочко!

Но азъ не слушахъ думитѣ на вуйча Бориса. Картината, която ми откри той, бѣше тѣй жива и тѣй скръбна, че не можехъ да я избѣгна!

— Хайде, — завърши вуйчо, — остави сега урока, пакъ ела на вечеря! Бѣдни вечеръ е — ще си хапнемъ постничко, пакъ утре, — вуйчо се засмѣ, — утре стомахътъ ти да му мисли!

Победенъ отъ кроткитѣ думи на вуйча Бориса, азъ затворихъ тетрадката и влѣзохъ при таткови, гдето бѣше приготвена вечерята съ ошафа, съ постнитѣ сърмички, съ . . . бѣдника . . .

Татко ме прегърна презъ рамо.

— Нареджай се, Дочко, сега тука, че да почвамъ молитвата! — рече той. Гласятъ му изведнажъ изпълни стаята съ мека, приятна топлина.

Кандилцето предъ иконостаса весело заигра.

Добри Немировъ

НОВАТА ГОДИНА

Сукова година,
весела да е,
старата отмина,
новата дойде!

Ябълки и сливи
ще налѣятъ плодъ,
да сме здрави — живи
за добъръ животъ!

Грозде, хлѣбъ и вълна
да изсипе тя,
къщитѣ да пълни
съ весели деца!

Вредомъ по нивята
посѣвитѣ спятъ,
сладъкъ хлѣбъ на лѣто
ще ни народятъ.

Слънце, медовина,
радостъ отъ сърдце,
Новата година
да ни донесе!

Въ радость да добрува
нашата страна,
въ миръ да зацарува
цѣлата земя!

Атанасъ Душковъ